

nou verder, of kon hij weggaan misschien met zijn soerat-lepas *), als hij het dan in Gods naam maar kort maakte!

„Je schijnt het niet noodig te vinden ook maar te trachten naar een excuus, misschien pleit dat voor je inzicht.” Weer de pijnigende stilte, waarin de administrateur nog eenmaal den brief van den terreinchef vluchtig doorkeek; dan, tergend-langzaam, vouwde hij hem dicht en schoof het dunne velletje onder een stapel papieren. Als een afgedane zaak, begreep Bart; nu kon hij zeker wel opstaan en dan was het uit; daar ging zijn toekomst, vergooid, voorbij, nog zes weken salaris.... Vooruit, hij moest wat zeggen, pleiten, smeeken desnoods!

Een rampzalige onmacht verried zijn wit gezicht en de angstig-afwach-
tende oogen: „Denkt U,” vroeg hij eindelijk schorrig, „dat het een perkara
wordt?” Beekman haalde de schouders op: „Voorloopig oordeelt Mijnheer
Van Hoven vervoer naar Samarinda niet noodig.” Dan was, flitste het
door Bart heen, het advies van den indischen arts gunstig geweest.

Tusschen de dicht-genepen rosse wimpers keek Beekman hem peilend
aan; wat was die jongen door en door kapot, Van Hoven had overigens
niet over hem te klagen; zou....

„Geef U me nog een kans het te bewijzen.”

„Van Geen,” zei de administrateur eindelijk en het afgetobde gezicht
van Bart leefde op bij dit mildere stem-begin, „je bent nog jong, ik wil
je toekomst niet breken. Maar denk er wel om: één herhaling en je ligt
er onherroepelijk uit. We zenden je dus met Java-verlof en advies tot
overplaatsing, verdere regeling hoor je wel van de chef-de-bureau.” Hij
schoof zijn stoel achteruit en zijn hand gaf vluchtig het sein tot vertrek.

Toen Bart even later buiten kwam, in het klare daglicht van de straat,
wist hij niet meer wat hij in zijn verlossende blijdschap had gezegd,
was het een dank geweest of enkel maar een groet? Wat deed het er toe,
hij was gered!

Dien avond, in de stille hotel-kamer, tusschen het wit van klamboe en
sampiran†) bij het flauwe schijnsel van een olielampje naast hem, schreef
hij aan zijn moeder, een brief vol moed en hoop voor de toekomst. Over
de wonderen van Indië vertelde hij, de hartelijkheid van de menschen;
in Holland moest niemand zich ongerust over hem maken, hij kwam er
wel! Ook over de overplaatsing repte hij, de heerlijkheid van weer een
nieuwe streek te leeren kennen, na een paar weken verlof in Java's bergen.
Van uit Soerabaia zou hij cadeautjes zenden en nogmaals drong hij er op
aan, dat zijn moeder toch, moedig en vroolijk, de toekomst tegemoet moest
zien, moedig en vroolijk, zooals hij zelf!

*) Ontslag-brief. †) Kleeren-standaard.